

Publicerad 2009-05-07 00:29 av TystnadTalar

Självporträtt

Jag är som en tv

Dom ser det jag visar

Men inte mig..

De stirrar timmar in och timmar ut
men de ser mig inte

Jag klingar falskt

Som en skrattmaskin

Men ingen märker skillnad

Utan egen talförmåga

kan jag inte skrika åt dem

Ibland när jag försöker protestera

När det svartnar..

Då slår dom mig

Hårt

Jag tvingas lysa

de gillar mitt sken

Mina ben går inte att röra

jag kan inte fly iväg

Jag ser ner på min kropp

den lyser av ilska

Hela min själ skriker efter att bli sedd

ändå stirrar de fortfarande

med tomma blickar

Om nätterna när allt är tyst och stilla

står jag kvar på min vanliga plats

I mörkret

Avstängd och bortglömd

Har varit här i nästan hela mitt liv

Endast till deras behag

Det var länge sen jag gav upp drömmen

om att de skulle se mitt riktiga jag

Jag tvingas förevigt underhålla dem

tills jag inte längre passar dem i smak

tills jag kastas ut

Men jag väntar

på hoppet,

på att mina varv ska ta slut

Jag väntar

på friheten

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TystnadTalar med Poeter.se id #19918 innehar upphovsrätten